

άρρωστος

άρρωστος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ἄρρωστος], άρρωστος. **1.** που είναι μανιώδης, που ασχολείται με πάθος με κάτι: «είναι άρρωστος χαρτοπαίχτης || είναι άρρωστος με το ποδόσφαιρο». **2.** που, αν και έπαθε κάποιο κακό από κάτι, εξακολουθεί να το επαναλαμβάνει, που είναι αδιόρθωτος: «οι γυναίκες του 'φαγαν όλα του τα λεφτά, αλλά αυτός εκεί, είναι άρρωστος γυναικάς». **3.** ως ουσ., (στη γλώσσα των ναρκωτικών) που είναι εξαρτημένος από ηρωίνη ή κοκαΐνη: «σήμερα κυκλοφορούν πολλοί άρρωστοι μέσα στην πιάτσα»·

- είναι άρρωστος ο άνθρωπος! έκφραση απορίας ή δυσαρέσκειας για την απαράδεκτη ή ενοχλητική συμπεριφορά κάποιου: «ήρθε πρωί πρωί και μου ζητούσε να του δώσω δέκα εκατομμύρια. -Είναι άρρωστος ο άνθρωπος! || με ξύπνησε άγρια μεσάνυχτα κι ήθελε σώνει και καλά να πάμε στα μπουζούκια. -Είναι άρρωστος ο άνθρωπος!». Πολλές φορές, η φρ. κλείνει με το μου φαίνεται·

- έκλασε ο άρρωστος, χέστηκε ο γιατρός, βλ. λ. [γιατρός](#)·

- παρηγοριά στον άρρωστο, ώσπου (μέχρι) να βγει η ψυχή του, βλ. λ. [παρηγοριά](#)·

- σ' αυτό το μάθημα ήμουν άρρωστος, βλ. λ. [μάθημα](#)·

- σηκώθηκε ο άρρωστος, έγινε καλά: «ήταν δυο βδομάδες στο κρεβάτι, αλλά προχθές σηκώθηκε ο άρρωστος»·

- χίλιοι νεκροί καθόντανε στ' αρρώστου το κρεβάτι, βλ. λ. [νεκρός](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας